

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **D. N. T.**
zastoupený advokátkou JUDr. Hanou Kukrálovou
sídlem Velehradská 88/1, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2024, č. j. OAM-3009-21/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím, že povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky se ruší podle § 87l odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný současně stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území do 30 od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

2. Důvodem pro zrušení pobytového oprávnění bylo podle žalovaného zjištění, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a to opakovaně a dlouhodobě. Žalobce se opakovaně dopouští především zvláště závažné drogové trestné činnosti a jedná se o speciálního recidivistu. Za opakované zvláště závažné narušování veřejného pořádku žalovaný považoval to, že žalobce byl celkem třikrát odsouzen za nedovolenou výrobu a prodej drog k celkovému trestu odnětí svobody v součtu 16 let. Žalovaný dále konstatoval, že ačkoli napadeným rozhodnutím dojde určitému k zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce (neboť na území České republiky žije jeho dcera, vnoučata a sestra), tento zásah je zcela legální a nelze jej považovat za nepřiměřený. Zásah do svého soukromého a rodinného života si žalobce přivodil sám svým jednáním, neboť si měl být vědom, že mu může být zrušeno povolení k trvalému pobytu, pokud spáchá natolik závažné úmyslné protiprávní jednání, za které bude pravomocně odsouzen. Podle žalovaného musí převážet veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku a veřejného zdraví, který žalobce hrubým způsobem narušil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Se zrušením povolení k trvalému pobytu nesouhlasí, protože v jeho důsledku dochází k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce uvedl, že lituje svých činů a plánuje po propuštění žít řádný život s podporou rodiny, zejména dcery a sestry. Dcera se za žalobce zaručila a zajistila mu rovněž bydlení a práci. Žalobce žije v České republice přes 30 let, má zde rodinu a nemá žádné vazby v jiných zemích.
4. Nyní žalobce vykonává trest odnětí svobody ve věznici Ostrov nad Ohří s plánovaným propuštěním 20. 9. 2026. Poté má v úmyslu žít u své dcery, která ho ve výkonu trestu pravidelně navštěvuje. Dcera bydlí se dvěma nezletilými dětmi v nájemním bytě v xx, kde by žalobce po propuštění také bydlel. Žalobce má nyní trvalý pobyt na adrese své sestry rovněž v xx, což ukazuje na jeho silné rodinné vazby v České republice. Dcera je ochotná se za žalobce zaručit a nabízí mu nejen bydlení, ale i obstarání pracovní příležitosti. Společnost Mucha Invest, s.r.o., přislíbila žalobci práci jako řidič/závozník s možností uzavření pracovní smlouvy. Tím by žalobce získal legální měsíční příjem, což by přispělo k jeho resocializaci a zabránilo opakování trestné činnosti. Dostatečnou zárukou, že žalobce nebude nadále páchat trestnou činnost, je také to, že v průběhu trestního řízení přirozeně došlo ke přetrhání všech vazeb s osobami pohybujícími se v oblasti drog, neboť žalobce vystupoval v pozici spolupracujícího obviněného.
5. Ke svým soukromým a rodinným poměrům žalobce uvedl, že žije v České republice přes 30 let, hovoří plynule česky a má zde celou svou rodinu. Nemá žádné vazby v jiných zemích, což činí zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný se dostatečně nezabýval rodinnou situací žalobce a opomněla jeho rodinné, sociální, společenské a kulturní vazby v České republice. Napadené rozhodnutí je z těchto důvodů nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že některé pasáže žaloby považuje za účelové. Žaloba pouze konstatuje, že zrušení trvalého pobytu je nepřiměřené. Nesouhlas žalobce s posouzením přiměřenosti rozhodnutí přitom neznamená, že je rozhodnutí nezákonné či nepřezkoumatelné. Žalovaný považuje za účelové především tvrzení žalobce o tom, že

lituje svého jednání, protože se jedná o recidivistu, který bagatelizuje své jednání. Žalobce byl celkem pětikrát odsouzen, z toho čtyřikrát nepodmíněně, a to i za závažnou drogovou trestnou činnost. Poslední odsouzení na 4 roky nelze považovat za polehčující okolnost, přestože žalobce vystupoval v trestním řízení jako spolupracující obviněný.

7. Žalovaný upozornil, že žalobce se tímto způsobem vyjadřoval již dříve. V rámci předchozího správního řízení vedeného pod sp. zn. OAM-191/ZR-2012 žalobce tvrdil, že po propuštění z vězení nebude páchat trestnou činnost. To ovšem nesplnil. Žalobce byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody dne 5. 9. 2017 a v roce 2022 znovu páchal zvláště závažnou drogovou trestnou činnost, neboť spolu s dalšími odsouzenými zřídil a provozoval celkem tři varny pervitinu. Podle rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 46 T 22/2023 za poměrně krátkou dobu žalobce s dalšími odsouzenými vyrobili celkem 11 kg drogy metamfetamin a k výrobě zhruba dalších 2,7 kg měli připravené suroviny. Tvrzení žalobce o řádném životě po propuštění proto žalovaný považuje za účelové. Záruka dcery žalobce a příslib zaměstnání nejsou relevantní, protože se vztahují k budoucnosti, a dcera se za žalobce zaručovala již v předchozím řízení, ovšem zjevně neúspěšně.
8. Žalovaný nakonec uvedl, že považuje rozhodnutí za přiměřené vzhledem ke trestné činnosti žalobce a jeho celkovému chování během pobytu na území České republiky. Žalobce byl odsouzen za prodej a výrobu drog (metamfetamin, heroin) a násilnou trestnou činnost. Délka pobytu žalobce v České republice dle žalovaného není relevantní okolností, protože většinu času strávil ve vězení. Délka pobytu žalobce mimo vězení poté nemůže převážit veškeré negativní okolnosti jeho pobytu v České republice. Žalovaný proto považuje zrušení trvalého pobytu za zákonné a odůvodněné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť k tomu byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
10. Žaloba je nedůvodná.
11. Stežejní otázkou v této věci je, zda žalovaný zákonným a přezkoumatelným způsobem posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
12. Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Mezi účastníky není sporu o tom, že se žalobce dopustil trestné činnosti na území České republiky a že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody (k povaze trestné činnosti viz níže). Žalobce svými námitkami nijak nezpochybnal ani závěr žalovaného o tom, že svým chováním závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Spor je tedy veden především a pouze o otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
13. Z předloženého správního spisu vyplývají následující zjištění. Žalobci bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky dne 12. 11. 1997. Nyní v České republice žije také dcera žalobce, D. K., která je občankou České republiky, je vdaná a má dvě nezletilé děti. Rodina žije v xx. Rovněž zde žije sestra žalobce, T. T. L..

14. Během svého pobytu na území České republiky byl žalobce celkem pětkrát odsouzen za spáchání trestného činu. Krajský soud jednotlivá odsouzení uvedená v opisu z Rejstříku trestů na tomto místě shrnuje:

- 1) rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 5. 11. 2004, sp. zn. 6 T 11/2004, trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon („tr. zák.“), a trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. a) tr. zák., uložen trest odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců,
- 2) rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 37 T 3/2005, trestný čin nedovolená výroba a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák., uložen trest odnětí svobody v trvání 6 let,
- 3) trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 8. 2009, sp. zn. 46 T 58/2009, trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zák., uložen trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem na 2 roky a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na 1 rok,
- 4) rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 5. 2012, sp. zn. 51 T 38/2012, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2012, sp. zn. 61 To 307/2012, trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník („tr. zákoník“), uložen trest odnětí svobody v trvání 6 let,
- 5) rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2023, sp. zn. 46 T 22/2023, trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, uložen trest odnětí svobody v trvání 4 let.

15. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.*

16. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*

17. Zákon o pobytu cizinců dále stanoví v § 87l podmínku, že rozhodnutí musí být přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života držitele povolení.

18. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců se *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

19. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, ve kterém soud konstatoval, že *„[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život.“* Střet těchto dvou zájmů je předmětem přezkumu i v nyní posuzované věci.

20. Při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí nelze odhlédnout od pojmu závažné narušení veřejného pořádku, neboť veřejný zájem na jeho ochraně stojí v opozici k soukromému a rodinnému životu žalobce na území České republiky. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, je pod pojmem „závažné porušení veřejného pořádku“ třeba spatřovat takové jednání, které „bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“.
21. Vymezení pojmu veřejný pořádek lze nalézt například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013 - 41, podle kterého „veřejný pořádek zahrnuje vedle norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem (...) pak logicky může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod.“
22. Při hodnocení trestné činnosti je třeba vycházet také z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 19. 1. 2014, č. j. 8 Azs 240/2023 - 32, konstatoval následující:
- „Pojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (...). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotčené osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotčeného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23). (...) S ohledem na povinnost eurokonformního výkladu správní orgány při uplatňování pobytové směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nemohou vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin. Musí také vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (jak vyplývá také z rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Tsakouridis). (...)“*
23. Krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že v případě žalobce je hrozba *skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti* nadále přítomna a svou intenzitou výrazně převažuje nad samotným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce na území České republiky.
24. Tendence žalobce k opakování trestné činnosti je z jeho minulých protiprávních jednání zjevná a soud ji vyhodnotil jako zásadní pro posouzení, zda je u žalobce stále přítomna *skutečnost a aktuálnost ohrožení pro veřejný pořádek*. Totéž poté platí i pro kritérium *dostatečně závažnosti ohrožení*. Jedná se o typově závažnou trestnou činnost (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017-45), přičemž intenzita a závažnost porušení zákonem chráněného zájmu byla naplněna právě i recidivou žalobce. Zájemem chráněným trestním zákonem (objektem) je v případě daného trestného činu zájem na ochraně veřejného zdraví a na tom, aby na území České republiky nebyly

vyráběny, transportovány a prodávány drogy. Opakované vědomé (úmyslné) nerespektování právních předpisů a narušení těchto zájmů ze strany žalobce svědčí o jeho zřejmé bezohlednosti k zájmům chráněným trestním zákonem a tím také o dostatečné závažnosti ohrožení veřejného pořádku.

25. Soud také podotýká, že ani zahlázená odsouzení pro tento závěr nepostrádají význam a lze k nim v řízení přihlídnout. Skutečnost, že žalobce byl odsouzen, avšak následně se osvědčil, neznamená, že se protiprávního jednání, které je trestním zákoníkem označeno za trestné, nedopustil. K odsouzením, která byla zahlázena, či pro která se žalobce osvědčil, tak lze přihlídnout – a to právě při hodnocení, zda se v případě cizince jedná o skutečné, aktuální a dostatečně závažné narušení veřejného pořádku. Jednotlivá odsouzení nadále mají význam přinejmenším pro účely řízení dle zákona o pobytu cizinců. Jinými slovy, zahlázení odsouzení sice může mít význam pro hodnocení, zda nadále trvá hrozba narušení veřejného pořádku, či zda hrozba již pominula. Neznamená to však *a priori*, že o zrušení pobytového oprávnění již nelze z důvodu zahlázení odsouzení rozhodnout.
26. K tomuto závěru krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41, ve kterém se soud danou otázkou zabýval v bodě [13]: „[s]těžovatel nesouhlasí se zrušením svého povolení k trvalému pobytu, neboť v době rozhodování žalované se již osvědčil a nespáchal žádný další trestný čin. Cílem tohoto soudního přezkumu je posoudit, zda žalovaná v okamžiku vydání rozhodnutí zrušila povolení žalobce k trvalému pobytu v souladu se zákonem. Stěžovatel poukazoval na to, že žalovaná nezohlednila zahlázení některých jeho odsouzení. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na svůj rozsudek ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, podle něhož zahlázení odsouzení pro určitý skutek nebrání tomu, aby totéž jednání bylo hodnoceno v rámci řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné narušení veřejného pořádku. Zahlázení odsouzení tedy nenastoluje fikci, že se skutek nestal. Skutečnost, že za některé trestné činy byl stěžovatel amnestován a odsouzení byla následně zahlázena, tedy neznamená, že stěžovatel uvedenou trestnou činnost nespáchal, a že správní orgány nemohly tuto trestnou činnost hodnotit v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu.“
27. Jak již bylo shrnuto výše, žalobci bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky dne 12. 11. 1997. Nyní v České republice žije také jeho dcera, D. K., která je občankou České republiky, je vdaná a má dvě nezletilé děti. Rodina žije v xx. Rovněž zde žije sestra žalobce, T. T. L..
28. Je zjevné, že zrušením trvalého pobytu žalobce k určitému zásahu do jeho soukromého a rodinného života dojde, a to i vzhledem k tomu, že žalobce pro případné žádosti o „nižší“ pobytová oprávnění nebude splňovat podmínku trestní záchovalosti. Pobyt žalobce na území proto bude omezen pouze na krátkodobé návštěvy. Krajský soud má ovšem za to, že se jedná o „sankci“ adekvátní a nikoli nepřiměřenou vzhledem k množství drogové trestné činnosti, které se žalobce na území České republiky dopustil. Nad zásahem do soukromého a rodinného života žalobce v tomto případě nutně musí převážet zájem na ochraně veřejného pořádku a veřejného zdraví na území České republiky.
29. Protiprávní jednání žalobce (především s ohledem na jeho četnost a absenci jakékoli nápravy) soud vyhodnotil jako závažné a na tomto místě soud již pouze odkazuje na předchozí odstavce, v nichž se touto otázkou zabýval. Ačkoli má žalobce na území České republiky zletilou dceru a sestru, nelze hovořit o takové pevnosti rodinných vztahů, pro které by mělo být napadené rozhodnutí nepřiměřeným. Dcera žalobce je zletilá, vdaná,

nežila na stejné adrese jako žalobce a na jeho péči není jakkoli závislá. Totéž platí pro sestru žalobce. Ani soud tedy ve shodě se žalovaným neshledal takovou míru závislosti blízkých osob žalobce, aby zájem na přítomnosti žalobce na území České republiky mohl převážit nad ochranou veřejného pořádku. Zrušením pobytového oprávnění taktéž nemůže být narušen dosavadní trvalý stav, neboť žalobce není tím, kdo bezprostředně o své rodinné příslušníky pečoval.

30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně podotkl, že navzdory tomu, že žalobce pobývá na území České republiky již skoro 30 let, podstatnou část tohoto pobytu strávil ve vězení. Délku pobytu připadající na dobu strávenou ve věznici ve prospěch žalobce bez jakýchkoli pochybností hodnotit nelze. Krajský soud k tomu dodává, že další významnou dobu svého pobytu (po kterou nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody) žalobce strávil pácháním trestné činnosti, a proto nelze uvažovat ani o dostatečné míře socializace žalobce na území České republiky.
31. Soud taktéž neshledal žádné jiné společenské či kulturní vazby navázané žalobcem na území České republiky. Naopak lze s ohledem na časté nedodržování zákonů mít důvodně za to, že jednání žalobce svědčí o jeho zřejmé bezohlednosti k veřejnému pořádku a o absenci zodpovědnosti vůči společnosti jako takové a jejím (nejen právním) normám. Žalobce existenci takových vazeb ani netvrdil. V průběhu správního řízení žalobce rovněž neprokázal například vztahy pracovní, obchodní, vlastnické, či že by byl držitelem živnostenského oprávnění. Příslib zaměstnání, který žalobce předložil již ve správním řízení, není natolik významnou skutečností, k níž by bylo nezbytné přihlédnout, a která by byla způsobila převážit význam ohrožení, které žalobce představuje pro veřejný pořádek. Obdobně je nutno odmítnout záruku dcery žalobce. Ani záruka dcery žalobce nemůže zvrátit fakt, že žalobce opakovaně závažně narušil veřejný pořádek na území České republiky a dopustil se celkem třikrát totožné zvláště závažné drogové trestné činnosti.
32. Platí také, že zamítnutím žádosti není žalobci vysloven zákaz pobytu. Žalobce tak může žádat o udělení jiného pobytového oprávnění, a to v budoucnu, bude-li schopen osvědčit, že nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku v jeho případě pominulo. Bude tedy na žalobci, aby našel cestu k pravidelným kontaktům se svými rodinnými příslušníky, a v mezidobí se choval takovým způsobem, který umožní dostatečné záruky jeho řádného pobytu na území České republiky. Je přitom na rodinných příslušnících žalobce, zda nyní budou žalobce následovat například do země původu, nebo zda na území České republiky zůstanou. Jakkoli zrušení trvalého pobytu představuje jistou nepříjemnost dopadající i na rodinné příslušníky žalobce, v rodinném styku jim nijak bráněno není a je pouze na jejich rozhodnutí a vůli, zda a jak budou rodinný život následně realizovat. K tomu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 2 Azs 65/2017: „(s)těžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, které bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protisociálním jednáním o něj může přijít.“
33. Je tedy možné uzavřít, že závažnost trestné činnosti žalobce a její důsledek pro veřejný pořádek v nynější věci převažuje nad právem žalobce na soukromý a rodinný život. V důsledku výše uvedených skutečností nejde o natolik intenzivní zásah do práv žalobce, aby jej bylo možné shledat nepřiměřeným. Navzdory tomu, že si soud uvědomuje, že zrušení pobytového oprávnění žalobce se dotkne i jeho rodinných příslušníků, není mezi

žalobce a jeho dceru či sestru postavena nepřekonatelná překážka. Žalobce nadále může styk s pomocí krátkodobých návštěv realizovat, a i z tohoto důvodu soud hodnotí napadené rozhodnutí jako přiměřené. Je třeba mít na zřeteli, že je to právě žalobce, kdo je zodpovědný za své jednání a měl si být vědom jeho důsledků (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. března 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně